

Zoek de Zon.

Man Fröbel danken we het vaak misbruikte beeld van den Kindertuin. Trouwens een beeld, dat onze Heere Jezus Zelf reeds had mogelijk gemaakt. Hij sprak van den wijnstok en de ranken, Hij noemde de wereld een akker. Hij sprak van de wijngaardeniers. Telkens weer ontleende Hij voor Zijn opvoedingswerk de beelden aan het landbouwbedrijf en aan het akkerleven. Als ik nu over opvoeding dacht en speciaal over dat deel der opvoeding, dat het meest de aandacht trekt, dus over het vermanen en over het straffen — over het snoeien en over het wieden, — dan kwam mij altoos in de gedachten het beeld van den man, die tot zijn vijgeboom kwam — reeds drie jaren lang — en geen vrucht vond.

De boom moet dan weg. Maar de tuinman komt tusschenbeide. Hij zegt niet: Laat mij den vijgeboom nog eens snoeien, of opbinden of eenige andere uiterlijke dingen doen, maar hij vraagt verlof om nog één jaar hem te laten staan, opdat hij om hem zal graven en mest leggen.

Van den boom blijft hij af. Daar heeft hij geduld mee. Hij geeft den boom de schuld niet, maar zich zelf. De grond is misschien niet goed verzorgd. Dat wil hij nog eens nazien. En dan wil hij mest om den boom leggen. Het leven van den boom voeden. Weet ge wat de mest voor den vijgeboom was? Een vijgeboom werd met bloed gemest. Breng dat in verband met de drie jaar + nog het jaar uitstel, waarom de wijngaardier vraagt en de gelijkenis krijgt meer diepte voor u. Maar ook als opvoedkundige waarheid treft ze u door haar tegenstelling met hetgeen men zich gewoonlijk denkt. Men wil wat aan zijn kind doen. Takjes buigen als het riet. En dat doen ze ook heusch. Maar ze buigen zich naar de zon en naar het licht, zonder uw mechanisch geploeter. Zon en licht, en uw plantje groeit, als het leven heeft.

Moet een kind dan maar zich uitleven?

Volstrekt niet. Er is natuur en er is cultuur. Zich uitleven is natuur. Opgevoed worden is cultuur.

Denkt ge, dat die mooie druiventrossen, die de teekenaar zoo om het plaatje heen laat groeien, produkten zijn van natuur of van cultuur?

Zie je, daar heb je het nu weer. Wij trekken altijd aan één touwtje. Dat probeeren we ten minste. Hier ook. Die trossen zijn er niet zonder de natuur. Natuurlijk niet. En als ge den wijnstok laat groeien, zonder ingrijpen, dan krijgt ge maar zelden zulke trossen. Dat is cultuur. We hebben zoo lang druiven gekweekt, dat we wel weten, wat er van een wijnstok te maken is en hoe we dat moeten doen. We hebben onze kassen en onze matten. We laten de zon toe en de warmte, of matigen licht en hitte. En den wind keeren wij. We zorgen voor een gelijkmatige temperatuur van zooveel graden, we nemen de doode takken weg en we houden een wakend oogje over onzen wijnstok. Wij passen onze ervaring toe op den groei van de plant. We helpen hem een handje om gunstige levensvoorwaarden te verkrijgen. Zoo mogelijk de allergunstigste. Behoedend, beschermend, bewarend werken we — *we dienen het leven*. En dan bloeit het leven heerlijk op. En onze wijnstok wordt een lust voor de oogen en levert prachtige trossen groote en fijne druiven.

De Heere Jezus zegt ook wat van de verzorging van de ranken. „Ik ben de ware wijnstok,” zegt Hij, „en mijn

Vader is de landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg: — dat is snoeien — en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat ze meer vrucht drage.”

Wegnemen wat geen vrucht draagt — reinigen wat vrucht draagt. Zoo doet de groote Opvoeder het, die Zelf het Licht en het Leven is. Wij hebben licht en leven noodig. En onze planten ook. Een zonnigen hemel. Zie je, als de hemel zoo zwart is, dan komt de mensch en zijn werk er zoo helder blank tegen uit. Dat is nu maar eenmaal zoo. Als ge het zonlicht niet hebt bij uw werk, dan zijt ge zelf het licht en de lichtbron. Dan is het uw werk ook, wat het meest in het oog springt. Maar dan hebt ge de zon ook miskend. Zooals wij in ons werk der opvoeding zoo heel en heel vaak de werking van de zon miskennen. De zon, die licht en warmte geeft. Hoe ter wereld is in de opvoeding de heldere hemel en het uitzicht naar de zon en het vroolijke lied te missen, dat in uw geest optrilt, wanneer ge den blauwen hemel en het liefelijk zonlicht ziet. Als de hemel zoo troosteloos zwart is, dan moet je wel ook in de opvoeding materialist worden. Kijken naar de aarde en naar de schop en naar den gieter en naar het boompje en den paal er bij, alsof dat alles ware.

Wieden en snoeien is heel nuttig werk. Het kan niet gemist worden. Maar opvoeden is nog wat anders. Als de heldere hemel er niet was, en Gods vriendelijke zon, wat gaf al je wieden en snoeien dan?

Dus niet doen?

Wie die conclusie zou trekken, begrijpt er niets van.

Maar het zonlicht zoeken, is meer dan het snoeimes gebruiken en den stok om het kromme recht te buigen.

D.

ZIELESTEMMING.

Zou ik niet zingen
Van hemelsche dingen,
Van geestelijk goed,
Dat God de Heere
Telken keere
Genieten doet?

Als onder zorgen
Avond en morgen
Mijn ziele bukt,
In donkere tijden
Kommer en lijden
Ter neder drukt,

Schenkt Uw nabijheid
Dankbare blijheid
In 't twijfelend hart;
Gij slechts kunt geven
Kracht om te leven,
Troost in de smart.

Hemelsche Vader,
Tot Wien ik nader
Met 's levens last,
Help mij te dragen,
Wil steunen en schragen,
Houdt Gij mij vast!

H. W. Aalders.